

януарий 1875 г.) спис. „Знание“, съ програма — мирна просвѣтна дейность. Като водачъ на революционеритѣ въ Ромъния, излѣзълъ на чело Хр. Ботевъ, който започналъ в. „Знаме“.

Въ 1875 г., както е известно, избухнало възстание въ Босна и Херцеговина. То бѣше подпомогнато отъ Сърбия и Черна Гора, които започнали да се готвятъ за война. Предвиждала се обща война на балканитѣ. Навсѣка цена и въ България трѣбвало да се вдигне възстание, та и българскиятъ въпросъ да се сложи на дипломатическата маса за разрешение. Това било мнението на българскитѣ революционни кръгове. На 12 августъ 1875 г. въ Букурещъ се състояло набързо свикано общо събрание наречено „извънредно“. За него дошли отъ Сърбия Пан. Хитовъ и Цеко Войвода, сръбски пенсионери, а отъ България — дестина представители. Отъ Русе делегати били Н. Обретеновъ и Ил. Драгостиновъ.*) Събраието е било председателствувано отъ П. Хитовъ. Избрано било „Привременно правителство“ съ председателъ Хр. Ботевъ и членове Д. Ценовичъ, Иванъ Драсовъ, Д-ръ Чорбановъ, А. Шоповъ и др. По Ст. Заимовъ въ това привременно правителство влизали и Иларионъ Драгостиновъ, Н. Обретеновъ П. Воловъ и Ст. Стамболовъ.*) Решено било да се използватъ благоприятнитѣ международни обстоятелства и макаръ, и неподготвени, да вдигнатъ набързо възстание на 6 септемврий с. г. За целъта България била раздѣлена на три революционни окръжи. Н. Обретеновъ, и Ил. Драгостиновъ били опредѣлени за дейци въ Северо-източна България — Русе и Шуменъ.

Н. Обретеновъ, Иларионъ Драгостиновъ и Т. Кърджиевъ започнали трѣскава дейность за орга-

*) Ст. Заимовъ. „Етюди“, стр. 178.

*) Пакъ тамъ, стр. 177. „Ст. Заимовъ“ „Етюди“ Д. Страшимировъ въ тоя пунктъ опровергава мнението на Заимова. Ист. апр. възстание, томъ 1, стр. 170.